

Arrest

nr. 61 626 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2010 waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Russische nationaliteit, verklaart op 29 december 2007 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 8 januari 2008 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekster op 6 december 2007 werd geregistreerd te Polen en dat zij daar een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 14 maart 2008 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de terugname van verzoekster op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 18 maart 2008 stemt Polen in met de overname van verzoekster.

Op 18 april 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2009 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen gevolg geeft aan de oproeping zodat zij geacht wordt afstand te doen van haar asielaanvraag.

Op 6 januari 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 april 2010 dient verzoekster een aanvulling in op haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2010 dagvaardt verzoekster de Belgische staat voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel teneinde een voorlopig verblijfsrecht te bekomen.

Op 10 augustus 2010 verzoekt de ambtenaar-geneesheer verzoekster om uitgebreide medische attesten van behandelende specialisten met gedetailleerde informatie over de aandoeningen, uitgevoerde onderzoeken, ingestelde behandeling en prognoses bij te brengen.

Op 30 augustus 2010 maakt verzoekster de gevraagde documenten over.

Op 30 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 september 2010 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoekster.

Op 27 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

Uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat betrokkene tal van medische problemen heeft. Uit het dossier valt volgens de arts-attaché (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) moeilijk te achterhalen wat de ernst van de aandoeningen is en dus werd betrokkene uitgenodigd op convocatie op 04/08/2010. Hieruit blijkt dat betrokkene inderdaad medische problemen heeft maar de aandoeningen geattesteerd door de behandelende arts van betrokkene zijn niet duidelijk te evalueren betreffende hun ernst. Daarom werden op vraag van de arts-attaché bijkomende attesten van specialisten opgevraagd met uitgebreide informatie over diagnose, onderzoeken, behandeling en prognose. Aan de hand van nieuwe gegevens kan de arts-attaché een aantal aandoeningen weerhouden waarvan er slechts één actueel medisch probleem stelt. Volgens de arts-attaché dient betrokkene verder behandeld te worden met één geneesmiddel. Uit de gegevens waarover de arts-attaché beschikt blijkt dat dit geneesmiddel in Rusland beschikbaar is. Volgens de arts-attaché is het met deze aandoening geen probleem om te reizen. Concluderend stelt de arts-attaché dat vanuit medisch oogpunt deze medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt in er bijgevolg geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ blijkt dat lokale teams van Artsen Zonder Grenzen instaan voor de gezondheidszorg voor kwetsbare personen. Elke week bezoeken een gynaecoloog, een pediater, een huisarts, verpleegsters en mentale gezondheidswerkers diverse sites in Tsjetsjenië. Daarnaast zijn ook ziekenhuizen en poliklinieken aanwezig in Tsjetsjenië. Bovendien zijn in het kader van één van de internationale prioriteitsprojecten "Gezondheid" bouwwerkzaamheden van start gegaan in de Tsjetsjeense medische instellingen waardoor 27 poliklinieken en ziekenhuizen nu beschikken over watervoorziening. De regionale ziekenhuizen hebben nieuwe diagnoseapparatuur en ambulancewagens ontvangen en er werden opleidingen voor medische specialisten georganiseerd. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Tsjetsjenië, het land waar zij tenslotte bijna 50 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien staat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier zou ze zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en zou ze zelf kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
- of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk maakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 3 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 18 november 2010 dient verzoekster een aanvulling in op haar aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"1. De motiveringsplicht

De aangevochten beslissing houdt op geen enkel ogenblik rekening met de concrete situatie.

Zonder enige motivering zegt men dat er maar een minimaal probleem is en dat men maar één medicament moet nemen.

Uit de voorgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat er vele problemen zijn zowel van fysische als psychische aard.

Zonder enige motivering wordt alles opzij geschoven.

Verder houdt men geen rekening met het attest dat werd overgemaakt op 17.11.2010 (stuk 2) .

Verder wordt er geen rekening gehouden met de concrete toestand van verzoekster wanneer zij stelt dat zij in haar thuisland Tsjetsjenië alle hulp kan krijgen, zowel van de overheid als van familie.

Hierbij vergeet men dat verzoekster in haar thuisland zo maar geen familie heeft waar ze op kan rekenen daar haar kinderen in België zijn en dat verzoekster afkomstig is uit het oorlogsgebied waar nog altijd de oorlog woedt."

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen maar dat diende te worden besloten dat haar medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst naar de motivering van de bestreden beslissing en het verslag van de ambtenaar-geneesheer en stelt dat verzoekster niet gevolgd kan worden waar zij beweert dat er zonder enige motivering wordt gezegd dat er maar een minimaal probleem is en dat men maar één medicament moet nemen. Bovendien houdt verzoekster weliswaar voor dat haar aandoeningen ernstig zijn, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij, maar zij toont op geen

enkele wijze aan dat haar aandoeningen een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder wijst de verwerende partij erop dat het niet kan worden verweten aan de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met het attest dat op 17 november 2010 werd overgemaakt. De bestreden beslissing werd immers genomen op 27 september 2010. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing beschikt.

Vervolgens stelt de verwerende partij in haar nota dat er bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete toestand van verzoekster en dat verzoekster zich in haar aanvraag niet heeft beroepen op het feit dat haar kinderen in België zouden zijn.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert aldus de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de concrete situatie en zonder enige motivering stelt dat er maar een minimaal probleem is en dat verzoekster maar één medicament moet nemen. Verzoekster stelt dat uit de voorgebrachte medische attesten duidelijk blijkt dat er vele problemen zijn zowel van fysieke als psychische aard en dat dit alles zonder motivering wordt opzij geschoven.

De Raad stelt vast de bestreden beslissing het volgende stelt: *“Uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat betrokkene tal van medische problemen heeft. Uit het dossier valt volgens de arts-attaché (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) moeilijk te achterhalen wat de ernst van de aandoeningen is en dus werd betrokkene uitgenodigd op convocatie op 04/08/2010. Hieruit blijkt dat betrokkene inderdaad medische problemen heeft maar de aandoeningen geattesteerd door de behandelende arts van betrokkene zijn niet duidelijk te evalueren betreffende hun ernst. Daarom werden op vraag van de arts-attaché bijkomende attesten van specialisten opgevraagd met uitgebreide informatie over diagnose, onderzoeken, behandeling en prognose. Aan de hand van nieuwe gegevens kan de arts-attaché een aantal aandoeningen weerhouden waarvan er slechts één actueel medisch probleem stelt. Volgens de arts-attaché dient betrokkene verder behandeld te worden met één geneesmiddel. Uit de gegevens waarover de arts-attaché beschikt blijkt dat dit geneesmiddel in Rusland beschikbaar is. Volgens de arts-attaché is het met deze aandoening geen probleem om te reizen. Concluderend stelt de arts-attaché dat vanuit medisch oogpunt deze medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt in er bijgevolg geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing zonder enige motivering stelt dat er maar een minimaal probleem is en dat verzoekster maar één medicament moet nemen. De bestreden beslissing stelt immers duidelijk dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoekster tal van medische problemen heeft waarvan er echter slechts één een actueel medisch probleem stelt waarvoor verzoekster behandeld dient te worden met één geneesmiddel. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de ambtenaar-geneesheer van mening is dat deze aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt zodat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat de bestreden beslissing zonder enige motivering stelt dat er maar een minimaal probleem is.

Daarenboven herhaalt de Raad dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door verzoekster aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die rekening heeft gehouden met de door verzoekster bijgebrachte stukken. Verzoekster toont met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met de door verzoekster bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het attest dat werd overgemaakt op 17 november 2010, merkt de Raad op dat dit stuk werd overgemaakt nadat de bestreden beslissing genomen werd op 27 september 2010. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Het kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een stuk dat pas na de bestreden beslissing werd overgemaakt.

Tenslotte stelt verzoekster dat er geen rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekster wanneer de bestreden beslissing stelt dat zij in haar thuisland Tsjetsjenië alle hulp kan krijgen. Verzoekster stelt dat zij in haar thuisland zomaar geen familie heeft waar ze op kan rekenen daar haar kinderen in België zijn en dat verzoekster afkomstig is uit het oorlogsgebied waar nog altijd oorlog woedt.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende: *“Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Tsjetsjenië, het land waar zij tenslotte bijna 50 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien staat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier zou ze zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en zou ze zelf kunnen voorzien in haar levensonderhoud.”* Verzoekster maakt met haar beweringen die zij niet staft met concrete gegevens en die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoekster met haar uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

*“2. Schending van de regels van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht
Doordat de beslissing a quo niet naar behoren is gemotiveerd en men geen rekening houdt met de concrete medische situatie van verzoekster doordat men op een ongemotiveerde wijze medische documenten opzij schuift en er ook geen kennis van wil nemen heeft DVZ de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd.*

Verder is de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd omdat men geen rekening houdt met de concrete leefsituatie van verzoekster in Tsjetsjenië waar ze geen aanspraak kan maken op medische hulp en familiale hulp.”

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan met welke stukken die zij heeft voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, geen rekening werd gehouden. De loutere bewering van verzoekster inzake haar familiale situatie in Tsjetsjenië toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET